HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2017. január 26.[1]

C-29/16. sz. ügy

HanseYachts AG
kontra
Port d'Hiver Yachting SARL,
Société Maritime Côte d'Azur,
Compagnie Generali IARD SA

(a Landgericht Stralsund [stralsundi tartományi bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal — Joghatóság polgári és kereskedelmi ügyekben — 44/2001 rendelet — 27. cikk — Perfüggőség — Azon bíróság meghatározása, amelyhez előbb fordultak — A 30. cikk 1. pontja — Eljárást megindító irat, illetve azzal egyenértékű irat — Fogalom — Szakértői bizonyítás céljából a későbbi per megalapozására alkalmas tényállás bizonyítékainak a pert megelőző megőrzésére vagy megállapítására irányuló kérelem — Ugyanazon tagállam bírósága előtt utóbb benyújtott érdemi kereset"

I – Bevezetés

1. A Landgericht Stralsund (stralsundi tartományi bíróság, Németország) által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendeletre,[2] konkrétabban lényegileg a 27. cikkével együttesen értelmezett 30. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.[3]

2. E kérelmet egy német társaság és francia társaságok között folyamatban lévő jogvita során terjesztették elő a német társaság azon felelőssége kapcsán, amely azt az általa gyártott és az utóbbi társaságok részére értékesített jacht meghibásodása folytán terhelheti. Az említett meghibásodás alapján különböző eljárásokat kezdeményeztek különböző tagállamok bíróságai előtt.

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.

3 — Kiindulásként rámutatok, hogy – a 44/2001 rendelet által felváltott – az új tagállamoknak az alábbi egyezményhez való csatlakozásáról szóló későbbi egyezményeivel módosított, a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i brüsszeli egyezmény (HL 1972. L 299., 32. o.) (a továbbiakban: Brüsszeli Egyezmény), 21. cikkében az említett rendelet 27. cikkében szereplővel azonos szabályt rögzített, de nem tartalmazott olyan szabályt, amely a rendelet 30. cikkében szerepel. A Bíróság ezen egyezmény értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata átültethető a 44/2001 rendelet értelmezésére, amennyiben rendelkezéseik lényegileg egyenértékűek (többek között 2011. október 25-i eDate Advertising és társai ítélet, C-509/09 és C-161/10, EU:C:2011:685, 39. pont).

3. Mindenekelőtt az érintett jacht eredeti vevője a francia code de procédure civile (polgári perrendtartás, a továbbiakban: CPC) 145. cikkének megfelelően a későbbi per megalapozására alkalmas tényállás bizonyítékainak a pert megelőző megállapítására irányuló szakvélemény (expertise judiciaire) elkészítését kérte, amely egy általában „in futurum” bizonyításfelvételnek nevezett intézkedésnek minősül. [4]

4. A szakvélemény három évvel később történt benyújtását követően a német eladó és gyártó negatív megállapítási keresetet indított a kérdést előterjesztő bíróság előtt, amely arra irányult, hogy az állapítsa meg, hogy az alapeljárás alperesei semmilyen olyan joggal nem rendelkeznek, amelyre vele szemben a szóban forgó jachttal kapcsolatban hivatkozhatnak. Néhány héttel e perindítást követően az eredeti vásárló újabb érdemi keresetet (action de fond) [5] indított egy második francia bíróság előtt, annak érdekében, hogy elérje állítólagos kárának és a szakértői költségeknek a megtérítését.

5. A kérdést előterjesztő bíróság azt a kérdést veti fel, hogy bár az utóbbi kereset későbbi, mint az, amelyet elé terjesztettek, mindazonáltal a 44/2001 rendelet 27. cikke alapján „olyan bíróságként, amelyhez később fordultak”, fel kell-e függesztenie az eljárást, a Franciaországban több évvel az előtte folyamatban levő ügy megindítása előtt a bizonyítékok beszerzése érdekében indított eljárás miatt. E tekintetben úgy véli, hogy az ilyen bizonyításfelvételi eljárás egységet képezhetne a később ugyanezen tagállamban indított érdemi keresettel, mivel az érdemileg annak a folytatása.

6. A kérdést előterjesztő bíróság tehát arra kéri fel a Bíróságot, hogy döntse el, hogy esetleges perfüggőség esetén az az irat, amely révén a valamely tagállam pert megelőző bizonyításfelvételt elrendelő bírósága előtt eljárást indítottak, e rendelet 30. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „eljárást megindító iratnak, illetve azzal egyenértékű iratnak” tekinthető-e a későbbiekben ugyanezen tagállam másik bírósága előtt indított érdemi kereset vonatkozásában.

7. Az alábbiakban ismertetett megfontolások miatt úgy vélem, hogy a 44/2001 rendelet 27. és 30. cikkét együttesen kell értelmezni, és nemleges választ kell adni a jelen ügyben előterjesztett érdemi kérdésre.

II – Jogi háttér

A – *Az uniós jog*

8. A jelen ügyben *rationae temporis* a 44/2001 rendelet alkalmazandó. [6]

4 — A peren kívül elrendelt bizonyításfelvételt ilyennek minősíti különösen a francia Cour de cassation (semmítőszék) (lásd többek között a 2. polgári tanács 2016. június 23-i 15–19.671. sz. ítéletét, valamint a kereskedelmi tanács 2016. február 16-i 14–25.340. sz. ítéletét, amelyek elérhetőek a következő internetcímen: https://www.legifrance.gouv.fr), szemben az eljárás során elrendelt bizonyításfelvétellel (lásd többek között: Combes, G. és Ménétrey, S., „Incidents de procédure, Mesures d’instruction, Dispositions générales”, *JurisClasseur Procédure civile*, 634. könyv, 2016, 12. pont, valamint 49. és azt követő pontok).

5 — Az érdemi kereset (action au fond) fogalmát itt úgy kell érteni, mint minden olyan keresetet, amely a szóban forgó jogokkal és kötelezettségekkel kapcsolatos jogerős határozat elérésére irányul, függetlenül attól, hogy az pozitív (mint a kártérítés megítélés) vagy negatív jellegű (mint a felelősség fenn nem állásának megállapítása), szemben a csak ideiglenes, illetve a pusztán eljárási vagy hatásköri, illetve illetékességi szabályokra vonatkozó kérelmekkel.

6 — A 44/2001 rendeletet kétségkívül felváltotta a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.). A jelen ügyben azonban továbbra is az első rendeletet kell alkalmazni, mivel a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárást 2015. január 10., a második rendelet alkalmazási időpontja előtt indították (lásd az 1215/2012 rendelet 66. és 81. cikkét). Lásd még: Beraudo, J.-P., és Beraudo, M.-J., „Convention de Bruxelles, conventions de Lugano et règlements (CE) nº 44/2001 et (UE) nº 1215/2012 – Compétence – Règles de procédure ayant une incidence sur la compétence”, *JurisClasseur Europe*, 3030. könyv, 2015, 62. pont, amely kimondja, hogy a 44/2001 rendelet alkalmazandó, amennyiben legalább egy esetlegesen perfüggőséget eredményező eljárást ezen időpontot megelőzően indítottak.

9. A rendelet (15) preambulumbekezdése szerint „[a] harmonikus jogalkalmazás érdekében a párhuzamos eljárások lehetőségét el kell kerülni [helyesen: a minimumra kell csökkenteni], és biztosítani kell, hogy ne hozzanak egymással összeegyeztethetetlen határozatot két tagállamban. Világosan és hatékonyan kell szabályozni a perfüggőség és az összefüggő eljárások megoldását, valamint az eljárás megindulása időpontjának meghatározása tekintetében fennálló nemzeti eltérésekből adódó problémák elhárítását. E rendelet alkalmazásában az említett időtartamot önállóan kell meghatározni."

10. A 44/2001 rendelet „Joghatóság" című II. fejezetében található a „Perfüggőség és összefüggő eljárások" című 9. szakasz.

11. A rendelet említett szakaszban található 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben azonos jogalapból származó, azonos felek között folyamatban lévő eljárásokat [helyesen: azonos jogalapból származó, azonos felek között azonos tárgyban folyamatban lévő eljárásokat] különböző tagállamok bíróságai előtt indítottak, a később megkeresett bíróság az elsőként megkeresett bíróság joghatósága megállapításáig hivatalból felfüggeszti az eljárást [helyesen: az a bíróság, amelyhez később fordultak, hivatalból felfüggeszti az eljárást azon bíróság joghatóságának megállapításáig, amelyhez elsőként fordultak].

(2) Amennyiben az elsőként megkeresett bíróság joghatóságát állapítják meg, a később megkeresett bíróság ennek javára megállapítja saját joghatóságának hiányát [helyesen: Amennyiben annak a bíróságnak a joghatóságát állapítják meg, amelyhez elsőként fordultak, az a bíróság, amelyhez később fordultak, az előbbi javára megállapítja saját joghatóságának hiányát]."

12. Ugyanezen 9. szakaszban a 30. cikk 1. pontja a következőképpen szól:

„E szakasz alkalmazásában a bíróság megkeresettnek tekintendő [helyesen: A bírósághoz fordulás időpontjának az alábbiak tekintendők]:

1. az eljárást megindító irat, illetve azzal egyenértékű irat bírósághoz történő benyújtásának időpontjában [helyesen: időpontja], feltéve hogy a felperes ezt követően nem mulasztja el az alperes részére történő kézbesítés érdekében számára előírt intézkedések megtételét; […]"

13. Az említett fejezet „Ideiglenes intézkedések, beleértve a biztosítási intézkedéseket" című 10. szakaszában található 31. cikk azt mondja ki, hogy „[v]alamely tagállam bíróságainál a tagállam joga alapján rendelkezésre álló ideiglenes intézkedések, beleértve a biztosítási intézkedéseket is, még akkor is kérelmezhetőek, ha e rendelet alapján az ügy érdemére más tagállam bírósága rendelkezik joghatósággal".

B – *A francia jog*

14. A CPC „Dispositions communes à toutes les juridictions" (Valamennyi bíróságra vonatkozó közös rendelkezések) című I. könyvének „L'administration judiciaire de la preuve" (Bírósági bizonyításfelvétel) című „Les mesures d'instructions" (Bizonyításfelvételi intézkedések) című II. alcímében található 145. cikk azt mondja ki, hogy „[h]a fennáll a jogszerű indoka annak, hogy a pert megelőzően megőrizzék vagy megállapítsák azon tényállás bizonyítékait, amelytől egy jogvita eldöntése függhet, a jog által megengedett bizonyításfelvételi intézkedések bármely érintett fél részéről akár kereset, akár ideiglenes intézkedés iránti kérelem formájában előterjesztett igény esetén elrendelhetők".

III – Az alapeljárás, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés és a Bíróság előtti eljárás

15. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból és a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy a HanseYachts AG jachtok építésével és értékesítésével foglalkozó, a kérdést előterjesztő bíróság illetékességi területén található greifswaldi (Németország) székhelyű társaság.

16. A 2010. április 14-i szerződéssel a HanseYachts értékesített egy általa épített motoros jachtot a Port d'Hiver Yachting SARL részére, amelyet 2010. május 18-án adtak át Greifswaldban, majd Franciaországba szállítottak.

17. A Port d'Hiver Yachting e jachtot tovább értékesítette a szintén franciaországi székhelyű Société Maritime Côte d'Azur (a továbbiakban: SMCA) részére.

18. 2011. augusztus 1-jén a HanseYachts és a Port d'Hiver Yachting forgalmazási szerződést kötött egymással, amely tartalmazott egy, a greifswaldi bíróságokat kijelölő joghatósági kikötést, a német jogot jelölte ki alkalmazandó anyagi jogként, és kimondta, hogy az említett szerződés e felek között felvált minden korábbi írásbeli vagy szóbeli megállapodást.

19. 2011 augusztusában, a jacht egyik motorját érő meghibásodást követően az SMCA ideiglenes intézkedés kezdeményezésével 2011. szeptember 22-én eljárást indított a Port d'Hiver Yachting ellen a tribunal de commerce de Marseille (marseille-i kereskedelmi bíróság, Franciaország) előtt a CPC 145. cikke alapján eljárást megelőző szakvélemény kérelmezése érdekében. Az eljárásba mint e motorok gyártóját, a Volvo Trucks France-ot is bevonta.

20. 2012-ben a Compagnie Generali IARD SA (a továbbiakban: Generali IARD) – mint a Port d'Hiver Yachting biztosítója – önként beavatkozott az eljárásba. A HanseYachts-ot szintén perbe vonták 2013-ban, mint az érintett jacht gyártóját.

21. A tribunal de commerce de Marseille által kijelölt szakértő 2014. szeptember 18-án szolgáltatta végleges szakvéleményét.

22. 2014. november 21-én a HanseYachts nemleges megállapítási keresetet indított a Landgericht Stralsund (stralsundi tartományi bíróság) előtt, amely arra irányult, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a Port d'Hiver Yachting, az SMCA és a Generali IARD nem rendelkezik olyan követeléssel a szóban forgó jachtot illetően, amelyre vele szemben hivatkozhat.

23. 2015. január 15-én az SMCA a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság, Franciaország) előtt keresetet indított a Port d'Hiver Yachting, a Volvo Trucks France és a HanseYachts ellen, azoknak a vitatott károsodás eredményeként általa állítólagosan elszenvedett kár, valamint a szakvéleménnyel kapcsolatos eljárásban felmerült költségek megtérítésére való egyetemleges kötelezése érdekében.

24. Mivel az alapeljárás alperesei a 44/2001 rendelet 27. cikkére alapított perfüggőségi kifogásra hivatkoztak, a kérdést előterjesztő bíróságban az a kérdés merült fel, hogy „olyan bíróságként, amelyhez később fordultak" fel kell-e függesztenie az eljárást, amíg az említett cikk (1) bekezdése alapján megállapítást nem nyer a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság)

joghatósága,[7] vagy ellenkezőleg, azon bíróságnak tekintheti magát, amelyhez az említett rendelkezés értelmében „elsőként fordultak”, és így elfogadhatónak nyilváníthatja az alapeljárásban szereplő keresetet.[8]

25. Álláspontja szerint az első megoldást kell követni abban az esetben, ha a Bíróság azt mondja ki, hogy a francia bíróságok előtti eljárás csak a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság) előtt 2015-ben indított érdemi eljárással kezdődött, amelyre az előtte folyó eljárás 2014-ben történt megindítását követően került sor.

26. Ezzel szemben az első megoldást kell követni, ha az nyer megállapítást, hogy azt „az eljárást megindító iratot, illetve azzal egyenértékű iratot”, amely alapján a francia bíróságok eljárása a 44/2001 rendelet 30. cikkének 1. pontja alapján megindítottnak tekinthető, nem az említett eljárást megindító irat, hanem a 2011-ben a tribunal de commerce de Marseille (marseille-i kereskedelmi bíróság) előtt benyújtott szakértői bizonyítás iránti kérelem jelenti.

27. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a perfüggőségnek a rendelet 27. cikkének (1) bekezdésében rögzített feltételei teljesültek, mivel a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság) előtt indított érdemi kereset és az előtte folyamatban lévő eljárás mind a felei azonosak, mind pedig tárgya is azonos.

28. Ebben az összefüggésben a Landgericht Stralsund (stralsundi tartományi bíróság) a 2016. január 8-án hozott, a Bírósághoz 2016. január 18-án érkezett határozatával az eljárás felfüggesztéséről, valamint arról döntött, hogy a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„Ha valamely tagállam eljárásjoga olyan önálló bizonyításfelvételi eljárást ír elő, amelyben szakvélemény bíróság által elrendelt beszerzésére kerül sor (a jelen ügyben: a francia jog szerinti expertise judiciaire), és ha e tagállamban ilyen önálló bizonyításfelvételi eljárás lefolytatására kerül sor, majd ugyanebben a tagállamban az önálló bizonyításfelvételi eljárás eredményein alapuló peres eljárás indul azonos felek között:

ebben az esetben már az önálló bizonyításfelvételi eljárást megindító irat a 44/2001/EK rendelet 30. cikkének 1. pontja értelmében vett »eljárást megindító iratnak, illetve azzal egyenértékű iratnak« minősül? Vagy csak a peres eljárást megindító irat tekintendő »eljárást megindító iratnak, illetve azzal egyenértékű iratnak«?”

29. A HanseYachts, a Port d’Hiver Yachting, az SMCA és a Generali IARD, valamint az Európai Bizottság terjesztett elő írásbeli észrevételeket. A francia kormány írásbeli választ adott a Bíróság által eljárási szabályzata 61. cikkének (1) bekezdése alapján hozzá intézett kérdésekre. Az ügyben tárgyalást nem tartottak.

7 — A 2014. április 3-i Weber-ítéletre (C-438/12, EU:C:2014:212, 49. és azt követő pontok) hivatkozva a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy ezen francia bíróság által hozott érdemi határozat elismerését nem tagadnák meg más tagállamokban. Ehhez hozzáteszi, hogy ezt nem zárja ki a német bíróságok kizárólagos joghatósága, továbbá joghatósági kikötés sem kötelezi az alapeljárás felperesét (HanseYachts) és a francia eljárás felperesét (SMCA). Álláspontja szerint a francia bíróságok joghatóságuk fennállását a 44/2001 rendelet 5. cikkének 3. pontjára tudják alapítani, mivel a káresemény Franciaországban következett be.

8 — E bíróság úgy ítéli meg, hogy a 44/2001 rendelet 5. cikkének szerződésekkel kapcsolatos ügyekre vonatkozó 1. pontja alapján rendelkezik joghatósággal.

IV – Elemzés

A – *Előzetes észrevételek*

30. A Bíróságnak feltett kérdés érdemi elemzését megelőzően szeretnék néhány észrevételt tenni a Bíróság által elvégzendő vizsgálat korlátait illetően.

31. Először is, meg kell jegyezni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság és a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság) joghatóságának alapjára vonatkozó problémakört a Bíróságnak a kérdést előterjesztő bíróság által e tárgyban szolgáltatott adatok [9] ellenére nem kell elbírálnia, annak ellenére, hogy a Bíróság elé észrevételeket terjesztő egyes felek e tekintetben fenntartásokat fogalmaztak meg, többek között a jelen ügyben fennálló joghatósági kikötést illetően. [10]

32. Az alapeljárás tényeire figyelemmel mindegyik nemzeti bíróságnak az uniós jog joghatósági szabályainak, a jelen esetben a 44/2001 rendeletnek a Bíróság ítélkezési gyakorlatában értelmezett [11] rendelkezéseiből következő joghatósági szabályoknak megfelelően kell döntenie saját joghatóságáról.

33. Emlékeztetek konkrétabban arra, hogy a perfüggőség rendezését célzó, a 44/2001 rendelet 27. cikkében szereplő szabály nem az említett rendeletben előírt joghatósági okok közötti megkülönböztetés, sőt hierarchia kialakítását célozza, valamint, hogy ez az eljárási szabály, amely elsőbbséget biztosít azon bíróság esetleges joghatóságának, amelyhez elsőként fordultak, kizárólag az adott bíróságokhoz fordulás időbeli sorrendjén alapul. [12]

34. Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egyedül a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy az előtte fekvő ügy sajátosságaira figyelemmel megítélje mind az előzetes döntéshozatal szükségességét ítéletének meghozatala szempontjából, mind pedig a Bíróság elé terjesztendő kérdések relevanciáját. [13]

35. E tekintetben pusztán arra utalok, hogy figyelemmel az alapeljárásnak a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett körülményeire – többek között tekintettel arra a helyre, ahol a szóban forgó dolgot a gyártó és eladó (HanseYachts) átadta az első vevőnek (Port d'Hiver Yachting) –, [14] *prima facie* nem lehet úgy tekinteni, hogy e bíróság saját joghatóságát legalábbis az említett felek vonatkozásában elismerő határozata nyilvánvalóan megalapozatlan, valamint, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés nem releváns, mivel nem hasznos e jogvita eldöntése szempontjából. [15]

9 — Lásd a jelen indítvány 7. és 8. lábjegyzetét.

10 — Ily módon a Bizottság kétli, hogy a greifswaldi bíróság joghatóságát megállapító, a 2011-ben a HanseYachts és a Port d'Hiver Yachting között kötött forgalmazási szerződésben szereplő joghatósági kikötés visszaható hatállyal rendelkezhet az említett felek által 2010-ben kötött adásvételi szerződés tekintetében, valamint, hogy a kikötésre hivatkozni lehet a másodrendű alperes SMCA-val szemben, amely semmilyen szerződéses viszonyban nem áll az alapeljárás felperesével. Az ilyen, az alapeljárás körülményei közé tartozó elemek értékelése az EUMSZ 267. cikkben bevezetett eljárás keretében ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróságra tartozik, nem a Bíróságra (többek között: 2012. október 25-i Folien Fischer és Fofitec ítélet C-133/11, EU:C:2012:664, 24. pont; 2013. április 25-i Asociația Accept ítélet, C-81/12, EU:C:2013:275, 41. pont).

11 — Konkrétan az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy perfüggőség esetén azon bíróság joghatóságának értékelése, amelyhez elsőként fordultak, főszabály szerint e bíróságra tartozik, nem pedig arra a bíróságra, amelyhez később fordultak (lásd többek között: 1991. június 27-i Overseas Union Insurance és társai ítélet, C-351/89, EU:C:1991:279, 25. és 26. pont).

12 — Lásd többek között: 2015. október 22-i Aannemingsbedrijf Aertssen és Aertssen Terrassements ítélet (C-523/14, EU:C:2015:722, 48. pont).

13 — Lásd többek között: 2014. február 27-i Cartier parfums-lunettes és Axa Corporate Solutions assurances ítélet (C-1/13, EU:C:2014:109, 24. és azt követő pontok); 2014. április 3-i Weber-ítélet (C-438/12, EU:C:2014:212, 33. és azt követő pontok).

14 — Lásd a jelen indítvány 15. és 16. pontját.

15 — Emlékeztetek arra, hogy a Bíróság csak akkor utasítja el, hogy döntsön egy előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről annak megalapozatlansága miatt, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan hipotetikus jellegű, és nem hasznos az alapjogvita megoldása szempontjából (lásd többek között: 2014. május 22-i Érsekcsanádi Mezőgazdasági ítélet C-56/13, EU:C:2014:352, 36–38. pont; 2014. november 6-i Cartiera dell'Adda ítélet, C-42/13, EU:C:2014:2345, 29. pont).

36. Másodszor, figyelemmel a kérdést előterjesztő bíróság és az észrevételt tevő felek által a jelen ügyben alkalmazandó nemzeti jogszabályokat, és különösen a CPC 145. cikkében előírt *in futurum* bizonyításfelvételi intézkedések jogi szabályozását illetően ismertetett különböző álláspontokra, hangsúlyozom, hogy a Bíróság nem dönthet valamely tagállam belső jogi rendelkezéseinek pontos értelmezését illetően. [16]

37. Az előzetes döntéshozatali eljárás során ugyanis a Bíróság kizárólag az EUMSZ 267. cikkben említett uniós jogi aktusok értelmezéséről és érvényességéről határozhat. [17] Ugyanakkor a nemzeti bíróság számára hasznos válaszokat adni hivatott Bíróság az együttműködés szellemében a rendelkezésére álló körülmények alapján megadhatja e bíróságok számára az által szükségesnek tekintett útmutatást. [18] Amennyiben bizonytalanság áll fenn a belső jog hivatkozott rendelkezéseinek tartalmát illetően, a Bíróság igyekszik e tényező figyelembevételével dönteni. [19]

38. Végül, a Bíróság ismételten kimondta, hogy a 44/2001 rendeletben szereplő fogalmakat főszabály szerint önállóan – vagyis ezen aktus rendelkezéseinek sajátos céljaira figyelemmel, nem pedig a tagállamok jogrendszereinek függvényében – kell értelmezni annak érdekében, hogy biztosítsák e rendelkezések egységes alkalmazását. [20] Ily módon az említett rendeletben, különösen annak 27. és 30. cikkében szereplő joghatósági szabályok értelmezése nem függhet sem az e tagállam jogalkotói által, illetve annak ítélkezési gyakorlatában elfogadott fogalmaktól, [21] sem az alapeljárás sajátosságaitól. [22]

B – *Az előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjesztett kérdés tartalmáról*

39. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegileg azt kérdezi a Bíróságtól, hogy amennyiben valamely tagállam joga olyan bizonyítási eljárást ír elő, amely lehetővé teszi szakvélemény beszerzését a pert megelőzően, majd ezt követően e tagállamban az említett eljárás eredményeként ugyanazon felek között érdemi keresetet indítanak, akkor úgy kell-e tekinteni, hogy a bizonyítási eljárást megindító irat tekintendő a 44/2001 rendelet 30. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „eljárást megindító iratnak, illetve azzal egyenértékű iratnak”, vagy e minősítés csak azt az iratot illeti meg, amely révén az érdemi keresetet benyújtották.

40. A kérdést előterjesztő bíróság láthatóan az alapeljárás három alperese által képviselt álláspontnak megfelelő megközelítés felé hajlik, míg a HanseYachts és a Bizottság a második megközelítés [23] mellett áll, amely álláspontom szerint a helyes értelmezési módot jelenti.

16 — E feladat kizárólag a nemzeti bíróságokra hárul (többek között: 2013. január 15-i Križan és társai ítélet, C-416/10, EU:C:2013:8, 58. pont; 2014. szeptember 11-i Essent Belgium ítélet, C-204/12–C-208/12, EU:C:2014:2192, 52. pont). Kiemelem a jelen ügy egy sajátosságát, amely szerint, noha a kérdést előterjesztő bíróság német, addig azok az eljárási szabályok, amelyek tartalma a felek között vitás, nem a német, hanem a francia jog szabályai, amelyek tartalmát és terjedelmét e bíróság nem feltétlenül ismeri. A Bíróság azonban nem dönthet arról, hogy az említett bíróság által e jognak tulajdonított értelmezés helytálló-e (2012. december 13-i Caves Krier Frères ítélet, C-379/11, EU:C:2012:798, 36. pont).

17 — Lásd többek között: 2014. május 22-i Érsekcsanádi Mezőgazdasági ítélet (C-56/13, EU:C:2014:352, 53. pont).

18 — Lásd többek között: 2015. február 24-i Grünewald-ítélet (C-559/13, EU:C:2015:109, 32. pont), valamint 2016. július 13-i Pöpperl-ítélet (C-187/15, EU:C:2016:550, 35. pont).

19 — Lásd többek között: 2013. január 17-i Zakaria-ítélet (C-23/12, EU:C:2013:24, 30. pont).

20 — A Bíróság régóta követi ezt az autonómiapárti megközelítést (lásd többek között a Brüsszeli Egyezmény 21. cikke – amellyel a 44/2001 rendelet 27. cikke lényegileg egyenértékű – értelmében vett perfüggőség fogalmát illetően: 1987. december 8-i Gubisch Maschinenfabrik ítélet, 144/86, EU:C:1987:528, 6. és 11. pont) és azt rendszeresen megerősítette (lásd többek között a 44/2001 rendelet rendelkezéseinek értelmezését illetően: 2016. július 28-i Siemens Aktiengesellschaft Österreich ítélet, C-102/15, EU:C:2016:607, 30. pont).

21 — Megjegyzem, hogy a jelen ügyben a Bíróság elé észrevételeket terjesztő felek számos nemzeti jellegű érvet terjesztettek elő.

22 — A szintén az uniós jogból következő bírósági joghatósági szabályok értelmezéséről szóló Purrucker-ügyre vonatkozó állásfoglalásában (C-296/10, EU:C:2010:578, 89. pont) Jääskinen főtanácsnok megalapozottan hangsúlyozta, hogy „a Bíróság megközelítésének semlegesnek, tárgyilagosnak és az alapeljárásnak mind a tényállási, mind az eljárási vagy jogi elemeitől leválaszthatónak kell lennie. Az alapeljárás körülményei […] nem befolyásolhatják meghatározó módon a Bíróság által adott választ.”

23 — A francia kormány e tekintetben nem foglalt állást, mivel, ahogy említettem, a jelen ügyben nem írásbeli észrevételeket terjesztett elő, hanem a Bíróság által a francia jog tartalmára, és konkrétabban a CPC 145. cikkében előírt bizonyításfelvételre vonatkozóan feltett kérdésekre válaszolt.

41. A Bizottsághoz hasonlóan úgy vélem, hogy a Bíróságnak át kell fogalmaznia a neki feltett kérdést, az alábbi okok miatt.

42. Mindenekelőtt emlékeztetek arra, hogy a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárásban a Bíróság kötelessége, hogy a kérdést előterjesztő bíróság részére olyan hasznos választ adjon, amely annak lehetővé teszi az előtte folyamatban lévő ügy elbírálását. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia a feltett kérdéseket.[24] E tekintetben a Bíróságnak kell továbbá az említett bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utalás indokolása alapján meghatározni az uniós jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése az előtte folyamatban lévő ügy tárgyára figyelemmel szükséges, függetlenül attól, hogy adott esetben az előzetes döntéshozatalra utalt kérdések ismertetésénél nem utaltak e rendelkezésekre.[25]

43. A jelen esetben ugyan az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés közvetlenül csak a 44/2001 rendelet 30. cikkének (1) bekezdésére vonatkozik, e körülmény azonban nem jelenti akadályát annak, hogy a Bíróság minden egyéb, az uniós jog értelmezésével kapcsolatos olyan információt a kérdést előterjesztő bíróság rendelkezésére bocsásson, amely lehetővé teszi, hogy az elbírálja az előtte folyamatban lévő ügyet.

44. Márpedig az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásából kitűnik, hogy annak eldöntéséhez, hogy köteles-e a 44/2001 rendelet 27. cikke alapján felfüggeszteni az eljárást, a kérdést előterjesztő bíróságnak tudnia kell, hogy az alapeljáráshoz hasonló helyzetben e rendelkezés értelmében magát kell annak a bíróságnak tekintenie, „amelyhez később fordultak”, figyelemmel azon – a Bíróság által az említett 30. cikk alapján meghatározandó – időpontra, amikor e bíróság szerint azonos jogalapból származó, azonos felek között azonos tárgyban indítottak keresetet francia bíróság előtt. Álláspontom szerint tehát e rendelet 27. és 30. cikkét együttesen kell értelmezni.

45. Ezzel szemben álláspontom szerint a jelen ügyben nem célszerű meghatározni magát a 44/2001 rendelet 31. cikke értelmében vett „ideiglenes intézkedések, beleértve a biztosítási intézkedéseket is” fogalmát, mivel a kérdést előterjesztő bíróság csak utal határozata végén a Bíróság e fogalomra vonatkozó ítélkezési gyakorlatának a rendelet 30. cikkének analógia útján történő értelmezése céljából történő figyelembevételére vonatkozó lehetőségre.[26]

46. E körülményekre figyelemmel úgy vélem, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet úgy kell értelmezni, hogy az lényegileg annak eldöntésére irányul, hogy perfüggőség lehetőségének fennállása esetén az az időpont, amikor a pert megelőző bizonyításfelvétel elrendelésére irányuló eljárást megindították, minősülhet-e azon időpontnak, amikor úgy lehet tekinteni, hogy a 44/2001 rendelet 30. cikke (1) bekezdésének értelmében azon bírósághoz „fordultak”, amelytől az ugyanazon tagállamban a bizonyításfelvétel eredményeként azt követően indított érdemi kereset elbírálását kérték, mivel a bizonyítási eljárás és az azt követő érdemi kereset egységes eljárásnak minősülhet.

47. Ha ez az értelmezés javaslatomnak megfelelően elutasításra kerül, az konkrétan azt eredményezi, hogy valamely másik tagállam bírósága, amely előtt a bizonyítási eljárás eredményét követően, de a már említett érdemi kereset megelőzően – a jelen ügyhöz hasonlóan – azonos jogalapból származó, azonos felek között azonos tárgyban érdemi keresetet indítottak, az említett rendelet 27. cikke (1) bekezdésének értelmében vett azon bíróságnak tekintendő, „amelyhez elsőként fordultak”.

24 — Lásd többek között: 2015. június 4-i Brasserie Bouquet ítélet (C-285/14, EU:C:2015:353, 15. pont); 2016. október 20-i Danqua-ítélet (C-429/15, EU:C:2016:789, 36. pont).

25 — Lásd többek között: 2014. február 13-i Airport Shuttle Express és társai ítélet (C-162/12 és C-163/12, EU:C:2014:74, 30. és 31. pont); 2014. július 3-i Gross-ítélet (C-165/13, EU:C:2014:2042, 20. pont).

26 — E problémakört illetően lásd a jelen indítvány 77. és azt követő pontjait.

48. Mielőtt konkrétan kitérnék a kért értelmezésre, meg kell erősíteni a kérdést előterjesztő bíróság azon előzetes állításainak pontosságát, amelyek szerint az utóbbi cikknek megfelelően fennállhat a perfüggőség az elé terjesztett jogvitában szereplőkhöz hasonló körülmények között.

C – *A perfüggőség esetleges fennállásáról a 44/2001 rendelet 27. cikkére figyelemmel*

49. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésének megindokolása érdekében a Landgericht Stralsund (stralsundi tartományi bíróság) előfeltevésként rögzíti, hogy az előtte folyamatban lévő ügy ütközhet a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság) előtt benyújtott érdemi keresettel, valamint, hogy a perfüggőségre vonatkozó, a 44/2001 rendelet 27. cikkében rögzített szabályok azt eredményezik, hogy e német bíróságnak, mint azon bíróságnak, amelyhez „később fordultak”, fel kell függesztenie az eljárást, amennyiben az említett kereset úgy tekinthető, mint amely már a tribunal de commerce de Marseille (marseille-i kereskedelmi bíróság) előtt indított bizonyítási eljárás szakaszában megkezdődött, amellyel e kereset egységet képez.

50. Ezzel szemben úgy vélem, hogy a kérdést előterjesztő bíróság szerint nem kell e perfüggőség miatt az eljárást felfüggesztenie, amennyiben a két francia eljárást a fentiekkel ellentétesen egymástól elkülönültként kezeljük. A felfüggesztési kötelezettséget álláspontom szerint e feltevés mellett egyértelműen ki kell zárni, figyelemmel az uniós jog alábbiakban ismertetett elemeire, egyrészt azért, mert a francia érdemi keresetet – ha azt elszigetelten kezeljük – a német érdemi kereset utáni időpontban indították, másrészt pedig, a francia bizonyítási eljárás nem ugyanazon a jogalapon alapult és nem ugyanaz volt a tárgya, mint az előbbinek, és annak megindításakor egyébként nem is volt folyamatban.

51. Emlékeztetek ugyanis arra, hogy a 44/2001 rendelet 27. cikke kizárólag azokat a perfüggőségi eseteket szabályozza, amelyekben különböző tagállamok bíróságai előtt olyan párhuzamos eljárásokat indítottak, amelyek összeegyeztethetetlen határozatokat eredményezhetnek,[27] vagyis „amennyiben azonos jogalapból származó, azonos felek között azonos tárgyban folyamatban lévő eljárásokat […] indítottak”. A Bíróság már több alkalommal döntött az ennek a felek, a tárgy és a jogalap azonosságára vonatkozó hármas feltételnek tulajdonítandó értelmezésről,[28] hangsúlyozva, hogy az utóbbi fogalmak meghatározását önálló módon, ugyanezen rendelet rendszerére és célkitűzéseire figyelemmel kell kialakítani.[29]

52. E három kumulatív feltétel közül az elsőt illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az akkor teljesül, ha a felek azonosak a két párhuzamos eljárásban, függetlenül attól, hogy eljárási helyzetük esetleg különböző.[30]

27 — E rendelet (15) preambulumbekezdése kimondja, hogy [a] „harmonikus jogalkalmazás érdekében a párhuzamos eljárások lehetőségét el kell kerülni [helyesen: a minimumra kell csökkenteni]”, és hogy éppen ennek érdekében fogadtak el olyan egységes szabályokat, amelyek lehetővé teszik a perfüggőséggel kapcsolatos problémák könnyebb megoldását. Lásd még a Brüsszeli Egyezmény kapcsán: 1991. június 27-i Overseas Union Insurance és társai ítélet (C-351/89, EU:C:1991:279, 16. pont).

28 — Ahogy arra a Bizottság rámutat, nincs semmilyen hatása annak, hogy a 44/2001 rendelet 27. cikkének német nyelvi változata nem tartalmaz olyan kifejezett megkülönböztetést e két utóbbi feltétel között, amely a többi nyelvi változatban szerepel (lásd a Brüsszeli Egyezmény említett 27. cikknek megfelelő 21. cikke német változatát illetően: 1987. december 8-i Gubisch Maschinenfabrik ítélet, 144/86, EU:C:1987:528, 14. pont).

29 — Lásd többek között: 2015. október 22-i Aannemingsbedrijf Aertssen és Aertssen Terrassements ítélet (C-523/14, EU:C:2015:722, 38. pont).

30 — Lásd többek között: 1987. december 8-i Gubisch Maschinenfabrik ítélet (144/86, EU:C:1987:528, 13. pont); 2015. október 22-i Aannemingsbedrijf Aertssen et Aertssen Terrassements (C-523/14, EU:C:2015:722, 41. pont).

53. A jelen esetben nem számít, hogy a francia bíróságok előtt a felperes SMCA a kérdést előterjesztő bíróság előtt alperes, míg a HanseYachts vele ellentétes helyzetben van. [31] Az is közömbös, hogy a felek azonossága a jelen ügyhöz hasonlóan nem teljes, csak részleges, azzal, hogy ilyen helyzetben az a bíróság, amelyhez később fordultak, csak akkor köteles joghatóságának hiányát megállapítani, ha az előtte folyó jogvita felei a korábban indult eljárásban is felek, az egyéb felek között folyó jogvita pedig tovább folyhat e bíróság előtt. [32]

54. A jogalap azonosságának feltételét illetően a Bíróság kimondta, hogy az utóbbi fogalmat úgy kell értelmezni, mint „a kérelem alapjául felhozott tényállást és jogszabályokat”. [33] A tárgyra – amelyet (kiterjesztően értelmezve [34]) a „kérelem céljaként” [35]határoznak meg – vonatkozó feltételt néha az előző feltétellel együttesen kezelik a Bíróság ítélkezési gyakorlatában. [36]

55. A jelen ügyben, ahogy azt a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, az említett ítélkezési gyakorlatból az tűnik ki, hogy e két utóbbi feltétel teljesül a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság) előtt többek között a HanseYachts ellen indítotthoz hasonló, az alperesnek adott kárért való felelőssége megállapítására és e címen kártérítés fizetésére kötelezésére irányuló kereset és a HanseYachts által a Landgericht Stralsund (stralsundi tartományi bíróság) előtt indítotthoz hasonló, ugyanezen alperesnek adott kárért való felelőssége hiányának megállapítására irányuló kereset közötti perfüggőség lehetséges fennállásának vonatkozásában, mivel ezek egymás fordítottjai. [37]

56. E megállapítás ugyanakkor nem előlegezi meg a kérdést előterjesztő bíróság által feltett, konkrétabban arra a kérdésre adandó választ, hogy e bíróságnak saját magát kell-e azon bíróságnak tekintenie, amelyhez a 44/2001 rendelet 30. cikkével együttesen értelmezett 27. cikke értelmében „később fordultak”, amiatt, hogy a másik tagállamban indított bizonyítási eljárás és az ezt követően ugyanezen tagállamban benyújtott érdemi kereset esetlegesen egységet alkot, amely állásponttal nem értek egyet. [38]

57. A teljesség kedvéért kiemelem, hogy álláspontom szerint nem lehet megállapítani a jogalap és tárgy azonosságát egy, az alapeljárásban szereplő, a polgári jogi felelősség hiányának megállapítására irányuló érdemi kereset és egy olyan eljárás között, amely – mint a tribunal de commerce de Marseille (marseille-i kereskedelmi bíróság) előtt szakvélemény beszerzése céljából indított eljárás – pert megelőző bizonyításfelvétel elrendelésére irányul, még akkor sem, ha a két eljárás alapjául szolgáló tényállás ugyanaz. A kettős azonosságot álláspontom szerint el kell vetni, mivel mind a kérelmezők által hivatkozott jogszabályok, mind az általuk követett célok – a jelen ügy sajátosságaitól függetlenül – alapvetően eltérnek a két eljárási kategóriában.

31 — Az eljárás pozíciók fordított jellege egyébként a HanseYachts által a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság) előtt indított perben vitatott felelősség kizárása érdekében a kérdést előterjesztő bíróság előtt indított negatív megállapítási keresetre jellemző. Lásd ebben az értelemben: 2012. október 25-i Folien Fischer és Fofitec ítélet (C-133/11, EU:C:2012:664, 43. pont).

32 — Lásd: 1994. december 6-i Tatry-ítélet (C-406/92, EU:C:1994:400, 34. és azt követő pontok). A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy amennyiben a 44/2001 rendelet 27. cikkének (1) bekezdése alapján a perfüggőség miatt köteles lenne felfüggeszteni az eljárást a HanseYachts és az SMCA között folyó jogvitában, akkor élne a rendelet 28. cikkének (1) bekezdése által az összefüggő ügyekben biztosított felfüggesztési lehetőséggel a HanseYachts és a többi alperes között folyó perben is.

33 — Lásd többek között: 1987. december 8-i Gubisch Maschinenfabrik ítélet (144/86, EU:C:1987:528, 15. pont), amelyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a párhuzamos eljárások jogalapja azonos, mivel azok „ugyanazon a szerződéses viszonyon” alapulnak, valamint a 2004. október 14-i Mærsk Olie & Gas ítélet (C-39/02, EU:C:2004:615, 38. pont), amelyben a Bíróság ezzel szemben azt állapította meg, hogy „az egyes eljárások alapjául szolgáló jogszabályok különböznek”.

34 — Lásd többek között: 1987. december 8-i Gubisch Maschinenfabrik ítélet (144/86, EU:C:1987:528, 17. pont).

35 — Lásd többek között: 1994. december 6-i Tatry-ítélet (C-406/92, EU:C:1994:400, 41. pont). A 2003. május 8-i Gantner Electronic ítéletben (C-111/01, EU:C:2003:257, 31. pont) a Bíróság kimondta, hogy a tárgy azonosságának értékelése céljából kizárólag a párhuzamos eljárások kezdeményezőinek a kereseti kérelmeit kell figyelembe venni, az előadott védekezést szolgáló jogalapokat pedig nem.

36 — Lásd többek között, negatív megállapítási kereset tárgyában: 2012. október 25-i Folien Fischer és Fofitec ítélet (C-133/11, EU:C:2012:664, 49. pont). E két feltételt más ítéletekben egyértelműen elválasztották (többek között: 2015. október 22-i Aannemingsbedrijf Aertssen és Aertssen Terrassements ítélet, C-523/14, EU:C:2015:722, 43–46. pont).

37 — Lásd: 2013. december 19-i NIPPONKOA Insurance ítélet (C-452/12, EU:C:2013:858, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 — E tekintetben lásd a jelen indítvány 60. és azt követő pontjait.

58. Ahogy ugyanis arra a Bizottság rámutat, az itt szereplő bizonyítási eljárás csak egy *in futurum* bizonyításfelvétel elrendelésére irányul, amelynek célja, hogy a pert megelőzően megőrizzék vagy rögzítsék egy olyan tényállás bizonyítékait, amelyre utóbb esetleg érdemi keresetet lehet alapítani. Bár az ilyen eljárás lehet kontradiktórius jellegű,[39] végeredménye – a jelen esetben a szakvélemény – mindazonáltal nem jár az érintett jogok érdemi értékelésével, a jelen esetben a polgári jogi felelősség szempontjából. Ezzel szemben az olyan érdemi kereset tárgya, mint amilyen a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban van, annak megállapítása, hogy a felperes felelőssége egyáltalán nem áll fenn az általa eladott hajót ért károsodásból következő károkat illetően. A felperes célja tehát érdemi jogi döntés elérése, a jogvita lezárása érdekében. Ennélfogva az összeegyeztethetetlen határozatok veszélye, amelyen a 44/2001 rendelet 27. cikkében előírt perfüggőségi mechanizmus alapul, álláspontom szerint nem áll fenn ennyire eltérő tárgyú eljárások esetében.

59. A pert megelőző bizonyítási eljárás és az ezen eljárás eredményein alapuló érdemi kereset között ily módon megállapított alapvető különbségek álláspontom szerint annak lehetősége ellen szólnak, hogy a kérdést előterjesztő bíróság elképzelésének megfelelően el lehessen ismerni, hogy az első eljárás megindítását jelentő irat a második eljárást megindító iratnak minősül.

D – *A pert megelőző bizonyítási eljárást megindító iratnak a 44/2001 rendelet 30. cikkére figyelemmel az azt követő érdemi eljárást megindító irattal való esetleges egyenértékűnek minősítéséről*

60. A Bíróságtól már kérték a 44/2001 rendelet 30. cikkének a rendelet 27. cikkével együttes értelmezését. Ennek alkalmával rámutatott, hogy az említett rendelet nem pontosítja, hogy mely körülmények között kell az elsőként eljáró bíróság joghatóságát e rendeletnek az adott bíróságokhoz fordulás időbeli sorrendjén alapuló eljárási jogi szabályt tartalmazó 27. cikke értelmében véve „megállapítottnak” tekinteni, ellenben az említett rendelet 30. cikke egységesen és önálló módon meghatározza az e rendelet perfüggőséggel kapcsolatos rendelkezései alkalmazásában a „bírósághoz fordulás időpontjának tekinthető” időpontot.[40]

61. Hangsúlyozom, amint az a 44/2001 rendelet 30. cikkében használt első szavakból is kitűnik, hogy az ott kimondott anyagi jogi szabály a 9. szakaszban szereplő valamennyi rendelkezésre vonatkozik, vagyis nem csak azokra a 27. cikkben szereplő szabályokra, amelyek perfüggőség esetén alkalmazandók, hanem az összefüggő ügyekre alkalmazandó, a 28. cikkben szereplő szabályokra, illetve a 29. cikkben található, azon sajátos helyzetre vonatkozó szabályokra is, amelyben a párhuzamos keresetek elbírálására több bíróság kizárólagos joghatósággal rendelkezik. Az említett 30. cikknek tulajdonítandó értelmezésnek tehát meg kell felelnie e különböző helyzeteknek.

62. A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság az általa javasolt kiterjesztő értelmezés (amely szerint a bizonyítási eljárást azon érdemi eljárás részének kell tekinteni, amelyre az előbbit követően került sor ugyanabban a tagállamban) megindokolása érdekében először a 44/2001 rendelet 30. cikkének szövegére hivatkozva érvel, amelyből kitűnik, hogy a bírósághoz fordulás nem csupán „eljárást megindító irat”, hanem „azzal egyenértékű irat” eredményeként is bekövetkezhet, amely utóbbi álláspontja szerint megfelel annak az iratnak, amellyel a szóban forgó *in futurum* bizonyításfelvételt elrendelő bíróságot megkeresték.

39 — Amennyiben a bíróság elé nem keresetet, hanem ideiglenes intézkedést kezdeményező iratot terjesztenek, mint a tribunal de commerce de Marseille (marseille-i kereskedelmi bíróság) esetében is.

40 — 2015. október 22-i Aannemingsbedrijf Aertssen és Aertssen Terrassements ítélet (C-523/14, EU:C:2015:722, 56. és 57. pont), az említett cikkek értelmében vett bírósághoz fordulás időpontjának tekinthető időpont azonosítása kapcsán, amennyiben valamely személy polgári jogi igény érvényesítésével egyidejűleg tesz feljelentést valamely vizsgálóbírónál.

63. A 44/2001 rendelet előkészítő munkálatai nem szolgáltatnak hasznos felvilágosítást ezen alternatív megfogalmazást illetően. Rámutatok, hogy az már az 1348/2000 rendelet [41] 19. cikkének (1) és (4) bekezdésében is szerepelt, amelyek szövegezése egy nemzetközi jogi aktuson alapult. [42] Az utóbbi aktus értelmében vett „egyenértékű irat" fogalmára [43] vonatkozó útmutatások, és a Bíróság egy Brüsszeli Egyezményre vonatkozó ítéletében [44] szereplő értékelés fényében álláspontom szerint igencsak kétséges, hogy el lehet-e fogadni a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett álláspontot.

64. Hangsúlyozom különösen azt, hogy az említett 30. cikk szövegezése álláspontom szerint kizárja ezen álláspont elfogadását, mivel egyes számban van megfogalmazva. E cikk ugyanis azt az időpontot határozza meg, amikor „a *bíróság* megkeresettnek tekintendő", és e célból mind 1., mind 2. pontjában az „irat [érintett] *bírósághoz* történő benyújtásának időpontjára" utal, [45] ellentétben ugyanezen rendelet más rendelkezéseivel, amelyek valamely tagállam „bíróságaira" (tribunaux vagy juridictions) utal, a maguk összességében. [46]

65. E terminológiai adat nem semleges, különösen az olyan körülményekre figyelemmel, mint a jelen ügybeliek, amennyiben az a francia bíróság, amely előtt a bizonyítási eljárást indították, nem ugyanaz, mint az, amely előtt a feltételezetten az említett eljárás folytatásának tekintendő érdemi keresetet előterjesztették. Az, hogy e két bíróság székhelye ugyanazon tagállamban van, közömbös az adott bírósághoz fordulás időpontjának rögzítésére vonatkozó olyan szabály szempontjából, mint amilyen az említett 30. cikkben szerepel.

66. Másodsorban, a kérdést előterjesztő bíróság arra hivatkozik, hogy a 44/2001 rendelet 30. cikkének célja az Unión belül az eljárások között fennálló technikai jellegű eltérésekkel való visszaélés megakadályozása. Az e bíróság által említett „megtorpedózás" veszélye vitathatatlanul nem kizárt, [47] különösen az alapeljárásban szereplőhöz hasonló negatív megállapítási kereset esetében. [48] Ugyanakkor úgy vélem, hogy a 44/2001 rendelet önmagában nem tiltja a „forum shoppingot", valamint, hogy a jelen ügyben a HanseYachts eljárási lépései nem visszaélésszerűek.

41 — A tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, 2000. május 29-i tanácsi rendelet (HL 2000. L 160., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 227. o.). A megjelenést elmulasztó alperesre vonatkozó 19. cikket átvették az 1348/2000 rendelet helyébe lépő jogi aktusban, vagyis a 2007. november 13-i 1393/2007 európai parlamenti és tanácsi rendeletben (HL 2007. L 324., 79. o.).

42 — A Bizottság által 1999. május 26-án benyújtott tanácsi rendelettervezetben, amely az 1348/2000 rendelet elfogadásához vezetett, az szerepel, hogy a 19. cikk a bírósági és bíróságon kívüli iratoknak polgári és kereskedelmi ügyekben külföldön történő kézbesítéséről szóló, 1965. november 15. napján kötött Hágai Egyezmény 15. és 16. cikkének tartalmát veszi át (lásd az említett tervezet indokolásának 4.4 pontját, valamint az 19. cikkéhez fűzött kommentárt).

43 — A Hágai Nemzetközi Magánjogi Konferencia Állandó Irodája a *Manuel pratique sur le fonctionnement de la Convention Notification de La Haye* című kézikönyvben (Wilson & Lafleur, Montréal, 2006, 66. és 276. pont) megkülönbözteti az eljárást megindító iratokat a bizonyítási eljárás körébe tartozó iratoktól, és rámutat, hogy „[a]z »egyenértékű irat« kifejezés azokat az iratokat jelöli, amelyek joghatásai azonosak az eljárást megindító iratokéval, mint a fellebbezés [vagy] a beavatkozás iránti kérelem".

44 — A 2004. október 14-i Mærsk Olie & Gas ítélet (C-39/02, EU:C:2004:615, 59. pont) megfogalmazása szerint „a felelősség maximumát ideiglenesen meghatározó végzést[, amelyet] a bíróság egyoldalú eljárás alapján ideiglenesen [fogad] el, [és amely] ezt követően kontradiktórius tárgyalás tárgyát képezi […], az említett egyezmény 27. cikk 2. pontja értelmében az eljárást megindító irattal egyenértékűnek kell tekinteni". Az *in futurum* bizonyításfelvétel érdekében kibocsátott idézés álláspontom szerint nem hasonlítható az ilyen végzéshez.

45 — Kiemelés tőlem.

46 — Ez a helyzet többek között e rendelet 2. cikkének (1) bekezdése, 5. cikkének (6) bekezdése, 12. cikkének (1) bekezdése, 16. cikkének (2) bekezdése és 22. cikkének (4) bekezdése esetében. E rendelkezések kizárják az általában „különösnek" nevezett joghatósági szabályokat, amelyeket azért hívnak így, mert „közvetlenül jelölik ki a joghatósággal rendelkező bíróságot, anélkül, hogy hivatkozni [kellene] az azon államon belül hatályos hatásköri és illetékességi szabályokra, amelyben egy ilyen bíróság elhelyezkedhet", és kijelölik ezen állam bíróságai közül azt, amelynek el kell bírálnia a jogvitát, ahogy azt P. Jenard is megjegyezte a Brüsszeli Egyezményről szóló jelentésében (HL 1979. C 59., 22. o.).

47 — E bíróság kifejti, hogy amennyiben bizonyításfelvételre kerül sor valamely tagállamban, e bizonyítási eljárás alperese tudomást szerez arról, hogy vele szemben kereset indítása várható, és valószínű, hogy a jelen ügyben a HanseYachts-hoz hasonlóan megpróbál egy számára esetlegesen kedvezőbb másik tagállambeli bírósághoz fordulni.

48 — Lásd a 44/2001 rendelet alkalmazásáról szóló az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak tett bizottsági jelentést [COM(2009) 174 végleges, 3.4 és 3.5 pont].

67. A 44/2001 rendelet (15) preambulumbekezdéséből[49] és az azt megelőző jogalkotási előkészítő anyagokból[50] kitűnik, hogy a 30. cikk elfogadásának elsődleges célja azon problémakör, illetve jogbizonytalanság mérséklése volt egy ezen időpont egyszerű és egységes meghatározását lehetővé tévő anyagi jogi szabály segítségével, amelyet az okozott, hogy a tagállamokban igen változatos eszközök léteztek a bírósághoz fordulás időpontjának meghatározására.[51]

68. Az e 30. cikk 1. és 2. pontjában szereplő két sor feltétel olyan egységes mechanizmust alakít ki, amely, ahogy arra a HanseYachts rámutat, megakadályozza, hogy az ott szereplő fogalmakat a különböző nemzeti szabályozások tartalmára való utalás révén értelmezzék.[52] Azt javaslom tehát, hogy az említett 30. cikk rendelkezéseinek tulajdonítandó jelentést ne kiterjesztő módon közelítsük meg, annak érdekében, hogy megfeleljünk az azok által követett, az egységességre és a jogbiztonságra irányuló céloknak.[53]

69. Harmadszor, a kérdést előterjesztő bíróság álláspontjának alátámasztása érdekében olyan gyakorlati jellegű érveket terjeszt elő, amelyek számomra nem meggyőzőek. Előadja, hogy a jelen ügyben a francia bíróság által elrendelt szakértői bizonyítás inkább a Franciaországban lefolytatott érdemi eljárás keretében esetlegesen felmerülő anyagi jogi kérdésekre van szabva, valamint, hogy el kell kerülni a szakértő esetleges németországi meghallgatásával kapcsolatos költségeket. Álláspontom szerint a hivatkozott korlátok egyáltalán nem áthághatatlanok, és az ilyen megfontolásokat nem lehet előnyben részesíteni a 44/2001 rendelet 30. cikkének fent ismertetett szövegével, illetve céljával szemben.

70. Összességében, ha javaslatomnak megfelelően[54] az nyerne megállapítást, hogy a pert megelőző bizonyítási eljárásra vonatkozó, az említett rendelet 27. cikke értelmében vett jogcím és annak tárgya nem azonos az érdemi eljárásával, akkor álláspontom szerint nehezen lehetne elismerni, hogy az előbbi eljárást megindító irat a 30. cikk értelmében ennek ellenére a bizonyítási eljárás eredményét követő érdemi eljárást „megindító iratnak, illetve azzal egyenértékű iratnak” tekintendő.

71. Az eljárás egységének hiánya az alapeljárás adataira figyelemmel konkrétabban alátámasztható. Ahogy ugyanis a francia kormány és a Bizottság megjegyzi, a CPC 145. cikkének szövegezése maga zárja ki az említett cikkben előírt bizonyítási eljárás és az azt követő érdemi eljárás közötti tárgyi folytonosságot, mivel e rendelkezés kifejezetten azt mondja ki, hogy a szóban forgó bizonyítás iránti kérelmet a „pert megelőzően” kell benyújtani, nem pedig egy bírósági eljárással összefüggésben.[55]

49 — E (15) preambulumbekezdés szerint „[a] harmonikus jogalkalmazás érdekében a párhuzamos eljárások lehetőségét el kell kerülni [helyesen: a minimumra kell csökkenteni], és biztosítani kell, hogy ne hozzanak egymással összeegyeztethetetlen határozatot két tagállamban. Világosan és hatékonyan kell szabályozni a perfüggőség és az összefüggő eljárások megoldását, valamint a felfüggesztés alapjául szolgáló időtartam meghatározásának tekintetében fennálló nemzeti eltérésekből adódó problémák elhárítását. E rendelet alkalmazásában az említett időtartamot önállóan kell meghatározni.”

50 — A 44/2001 rendelet elfogadásához vezető 1997. július 14-i bizottsági javaslat (COM(1999) 348 végleges) indokolásából kitűnik, hogy „az időpont önálló meghatározása, amikor egy ügy” a 27. és 28. cikk értelmében „folyamatban van”, mindenekelőtt „a Brüsszeli Egyezmény egy hiányosságának betöltését célozta”, valamint, hogy az a „különböző eljárási rendszerek” összehangolására irányult, „biztosítva egyfelől a felperesek fegyveregyenlőségét, másrészt pedig az eljárási visszaélésekkel szembeni védelmet” (lásd 7. o., 20. és 21. pont).

51 — A nemzeti szabályok e változatosságát hangsúlyozta a Bíróság a Brüsszeli Egyezményről szóló 1984. június 7-i Zelger-ítéletben (129/83, EU:C:1984:215, 10. és azt követő pontok).

52 — E 30. cikk azt írja elő, hogy a bírósághoz fordulás időpontja az eljárást megindító irat, illetve azzal egyenértékű irat bírósághoz történő benyújtásának időpontja, azon államok vonatkozásában, amelyekben ezen iratot ezt követően kell kézbesíteni (1. pont), illetve az az időpont, amikor azt a kézbesítésére hatáskörrel rendelkező intézmény megkapja, azon tagállamok vonatkozásában, amelyekben az iratot a bírósághoz történő benyújtást megelőzően kell kézbesíteni (2. pont). Lásd még: 2015. október 22-i Aannemingsbedrijf Aertssen és Aertssen Terrassements ítélet (C-523/14, EU:C:2015:722, 57. pont); analógia útján: 2015. július 16-i P.-végzés (C-507/14, nem tették közzé, EU:C:2015:512, 30. és azt követő pontok), valamint 2016. június 22-i M. H.-végzés (C-173/16, EU:C:2016:542, 24–28. pont).

53 — Az „A bírósági határozatok Európai Unióban történő meghozatala és végrehajtása hatékonyságának javítása” című, a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett 1997. november 26-i bizottsági közlemény (COM(97) 609 végleges) kifejezetten utalt arra, hogy egy ilyen egységes meghatározás beillesztése lehetővé tenné a jogbiztonság, illetve a perfüggőség területén alkalmazandó mechanizmusok hatékonyságának javítását (lásd 11. o., 15. pont, valamint 35. o.).

54 — Lásd a jelen indítvány 57. és azt követő pontjait.

55 — A francia kormány kiemeli, hogy a francia Cour de cassation (semmítőszék) állandó ítélkezési gyakorlata értelmében (többek között a második polgári tanács 2009. február 5-i nº 07–21.572. sz. ítélete, elérhető a következő internetcímen: https://www.legifrance.gouv.fr) az olyan *in futurum* bizonyításfelvételt, amelyet egy már folyamatban lévő érdemi eljárás közben kérnek, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

72. Elemzésemet megerősíti az, hogy az *in futurum* bizonyításfelvétel következményeit, a jelen esetben a szakvélemény figyelembevételét nem az a bíróság irányítja, amely ezt az intézkedést elrendelte. Ahogy ugyanis arra a francia kormány rámutat, e bíróság főszabály szerint kimeríti az elé terjesztett, ilyen intézkedésre irányuló kérelmet, amikor az annak helyt adó vagy azt elutasító határozatot hoz. Ezenkívül az említett határozat az alapeljárásban semmilyen anyagi jogerővel nem rendelkezik. [56]

73. Ezenfelül, a bizonyítási eljárást nem szükségképpen követi érdemi kereset, mivel a bizonyításfelvételt követően az érintett, aki nem köteles bírósági eljárást kezdeményezni, előnyösebbnek ítélheti, ha a vita peren kívüli rendezése mellett dönt, vagy lemond mindennemű jogorvoslatról az ellenérdekű féllel szemben. Emellett, még ha be is nyújtják az érdemi keresetet, erre a jelen ügyhöz hasonlóan más bíróság előtt is sor kerülhet – ne feledjük, hogy a szakértői bizonyítást a tribunal de commerce de Marseille (marseille-i kereskedelmi bíróság) rendelte el, míg az érdemi keresetet a tribunal de commerce de Toulon (touloni kereskedelmi bíróság) előtt nyújtották be. [57]

74. A HanseYachts-hoz és a Bizottsághoz hasonlóan úgy vélem, hogy az elévülés nyugvására vonatkozóan a francia code civil (polgári törvénykönyv) 2239. cikkében előírt szabály, [58] amelyre a kérdést előterjesztő bíróság és a Port d'Hiver Yachting hivatkoznak annak érdekében, hogy amellett érveljenek, hogy közvetlen kapcsolat áll fenn az *in futurum* bizonyításfelvétel és az azt követően indított érdemi kereset között, nem kérdőjelezheti meg megalapozottan a fenti megfontolásokat, mivel e rendelkezés nem rögzíti az állítólagos egység fennállását eljárási szempontból. [59]

75. A kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott folyamatosság tehát egy ilyen helyzetben álláspontom szerint hiányzik. Úgy vélem, hogy e bíróság egyébként elismeri, hogy a szóban forgó bizonyítási eljárás jogilag elválik az érdemi keresettől, figyelemmel különösen a CPC 145. cikkére, [60] mivel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés szövege szerint maga minősíti az előbbit „önállónak" az utóbbihoz képest.

76. E körülmények összességére figyelemmel úgy vélem, hogy a 44/2001 rendelet 27. és 30. cikkét együttesen úgy kell értelmezni, hogy amennyiben egy *in futurum* bizonyításfelvétel eredményét követően valamely tagállamban érdemi eljárást indítanak, akkor nem lehet úgy tekinteni, hogy ez az eljárás az említett bizonyításfelvétel iránt ugyanabban a tagállamban megindított eljárás megindításakor kezdődött. Ennélfogva, egy másik tagállambeli bíróság, amelyhez az említett bizonyítási eljárást követően, de az érdemi eljárás megindítása előtt azonos jogalapból származó, azonos felek között azonos tárgyban nyújtottak be keresetet, mint az említett érdemi eljárás esetén, nem köteles perfüggőség miatt e rendelet alapján felfüggeszteni az eljárást, mivel nem tekintendő annak a bíróságnak, amelyhez később fordultak.

56 — E kormány rámutat, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló szakértői bizonyítást elrendelő ideiglenes intézkedés esetén az azt a CPC 145. cikke alapján meghozó bíróság az előtte folyó eljárás során nem rendelhet el új szakértői bizonyítást, illetve nem dönthet a benyújtott szakvéleményről, mivel adott esetben már csak az érdemben eljáró bíróság értékelheti az ily módon elrendelt szakértői bizonyítást.

57 — Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnnek ki annak okai, hogy miért fordultak különböző bíróságokhoz.

58 — Ezen, a code civil (polgári törvénykönyv) „A tulajdonszerzés különféle módjai" című III. könyvében található „Az elévülésről" című XX. fejezetében szereplő cikk szerint „[a]z elévülés akkor is nyugszik, ha a bíróság pert megelőző bizonyításfelvételnek adott helyt", valamint „[a]z elévülési idő az intézkedés végrehajtásának időpontjától ismét telni kezd, és az nem lehet rövidebb, mint hat hónap".

59 — Az említett 2239. cikk arra irányul, hogy gondolkodási időt biztosítson a felek számára, annak érdekében, hogy a bizonyításfelvétel eredményét követően automatizmus nélkül tudják értékelni az érdemi eljárás megindításának lehetőségét (lásd: Marchand, X., Savatic, P., és Audouy, J., „Mesures d'instruction exécutées par un technicien", *JurisClasseur Procédure civile*, 660. könyv, 2011, 24. pont, valamint 238. és azt követő pontok).

60 — A francia Cour de cassation (semmítőszék) ilyen értelmű döntést hozott, mivel azt mondta ki, hogy amennyiben egy jogvita nemzetközi jellegű, akkor francia területen a CPC 145. cikkén alapuló bizonyításfelvétel végrehajtására a francia törvényt kell alkalmazni, függetlenül attól a jogtól, amely az e bizonyításfelvétel alapján esetlegesen megindított érdemi eljárásra alkalmazható lehet (az 1. polgári tanács 2016. november 3-i nº 15–20.495. sz. ítélete, elérhető a következő internetcímen: https://www.legifrance.gouv.fr). Az *in futurum* bizonyításfelvételt szolgáló eljárást el lehet választani az esetleges későbbi érdemi eljárástól, és így azokra eltérő jog vonatkozhat, mivel az utóbbi nem „folytatása" az előbbinek, lásd Théry, P., „Le référé probatoire et l'application dans le temps de la loi du 17 juin 2008", *RDI*, 2009, 481. o.

77. Ahogy már jeleztem,[61] álláspontom szerint a jelen ügyben nincs helye a 44/2001 rendelet 31. cikke értelmezésének. Mindazonáltal, a teljesség kedvéért megemlítem, hogy határozata indokolása szerint a kérdést előterjesztő bíróság felveti a lényegileg az említett 31. cikknek megfelelő Brüsszeli Egyezmény 24. cikkére vonatkozó St. Paul Dairy ítélet[62] figyelembevételének lehetőségét. Ebben az ítéletben a Bíróság azt mondta ki, hogy nem tartoznak az „ideiglenes intézkedések, beleértve a biztosítási intézkedéseket" fogalma alá az olyan bizonyításfelvételi intézkedések, amelyek egyetlen célja az, hogy a pert megelőzően lehetővé tegyék a kérelmező számára az esetleges kereset sikerének esélyeire vonatkozó értékelést,[63] többek között azért, mert el kell kerülni az egy és ugyanazon jogviszonyra vonatkozó joghatósági okok halmozódását.

78. A kérdést előterjesztő bíróság arra utal, hogy a CPC 145. cikkében előírt bizonyításfelvételi intézkedések megfelelhetnek az említett ítéletben hivatkozottaknak, valamint, hogy ezen ítélet indokolása azt jelentheti a 44/2001 rendelet előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés tárgyát képező 30. cikkének értelmezése szempontjából, hogy amennyiben ilyen típusú bizonyítási intézkedést rendeltek egy tagállamban, akkor nem lehet érdemi keresetet benyújtani egy másik tagállamban.

79. Úgy vélem, hogy az a kérdés, hogy egy pert megelőző bizonyításfelvétel tekinthető-e a 44/2001 rendelet 31. cikke értelmében vett ideiglenes intézkedésnek, beleértve a biztosítási intézkedéseket, ebben az összefüggésben csak rövid elemzést igényel, mivel megállapítható, hogy e problémakörre a kérdést előterjesztő bíróság csak másodlagos jelleggel hivatkozik, valamint, hogy azzal kapcsolatban, illetve konkrétabban a CPC 145. cikkét illetően az álláspontok eltérnek, nem csak a jelen ügyben a Bíróság elé terjesztett észrevételekben és írásbeli válaszokban,[64] hanem a jogtudományban is.[65]

80. E tekintetben pusztán azt jegyzem meg, hogy szerkezeti szempontból a 31. cikk alkotja a 44/2001 rendelet ideiglenes intézkedésekre (beleértve a biztosítási intézkedéseket) vonatkozó 10. szakaszát, míg e rendelet 27. és 30. cikke – a jelen ügyben csak ezek értelmezését kérték – a rendelet perfüggőségről és összefüggő eljárásokról szóló 9. szakaszában találhatók. Érdemi síkon, a különböző tagállamokban párhuzamosan folyamatban lévő eljárások közötti kapcsolatot szabályozó utóbbi rendelkezésektől eltérően a 31. cikk teljesen más logikát követ, mivel eltérést engedő – vagyis a Bíróság által megszorítóan értelmezett –[66] joghatósági szabályt tartalmaz, amely szerint valamely tagállam bírósága akkor is elrendelhet ideiglenes intézkedéseket, beleértve a biztosítási intézkedéseket is, ha az említett rendelet alapján az érdemi eljárást illetően valamely másik tagállam bírósága rendelkezik joghatósággal.

81. Úgy vélem tehát, hogy figyelemmel az átfogalmazott előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés tárgyára, az analógián alapuló okfejtésnek a St. Paul Dairy ítéletre[67] figyelemmel nincs helye, valamint, hogy ezen ítélet tartalma semmiképpen sem alkalmas a 44/2001 rendelet 27. és 30. cikkére vonatkozó, általam a jelen ügyben javasolt értelmezés megkérdőjelezésére.[68]

61 — Lásd a jelen indítvány 45. pontját.

62 — 2005. április 28-i ítélet 2005 (C-104/03, EU:C:2005:255), amelyre a kérdést előterjesztő bíróság konkrétabban a 19. és azt követő pontokban hivatkozik.

63 — Vagyis az olyan intézkedés, amellyel egy tanú kihallgatását azzal a céllal rendelik el, hogy az lehetővé tegye a kérelmező számára az esetleges kereset célszerűségének értékelését, az ilyen kereset jogalapjának meghatározását és a jogalapok alátámasztására felhozható érvek helytállóságának megítélését.

64 — Különösen a francia kormány tekinti úgy, hogy a jelen ügyben a CPC 145. cikke alapján elrendelthez hasonló *in futurum* bizonyításfelvételt az „ideiglenes intézkedések, beleértve a biztosítási intézkedéseket is" körébe tartozónak lehet tekinteni, hivatkozva a francia Cour de cassation ilyen értelmű ítéletére (az 1. polgári tanács 2001. december 11-i n° 00–18.547. sz. ítélete, elérhető a következő internetcímen: https://www.legifrance.gouv.fr), míg a Bizottság ezzel ellentétes álláspontot képvisel.

65 — Lásd többek között: Beraudo, J.-P. és Beraudo, M.-J., „Convention de Bruxelles du 27 septembre 1698, convention de Lugano du 16 septembre 1988 et règlement (CE) n° 44/2001 du Conseil du 2 décembre 2000 – Compétence – Règles de compétence dérogatoires", *JurisClasseur Europe*, 3031. könyv, 2012, 39. pont; Gaudemet-Tallon, H., *Compétence et exécution des jugements en Europe*, LGDJ-Lextenso, Issy-les-Moulineaux, 5. kiadás, 2015, 308–1. pont és az ott hivatkozott jogtudományi források.

66 — Ebben az értelemben lásd: 1999. április 27-i Mietz-ítélet (C-99/96, EU:C:1999:202, 46. és 47. pont), a Brüsszeli Egyezmény 24. cikkében szereplő egyenértékű rendelkezés kapcsán.

67 — 2005. április 28-i ítélet (C-104/03, EU:C:2005:255).

68 — Lásd a jelen indítvány 76. pontját.

V – Végkövetkeztetések

82. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom a Bíróságnak, hogy a Landgericht Stralsund (stralsundi tartományi bíróság) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést a következőképpen válaszolja meg:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 27. cikkét és 30. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállamban pert megelőző bizonyításfelvétel elrendelésére irányuló önálló bizonyítási eljárást folytattak le és az említett bizonyításfelvétel eredményeire tekintettel ugyanezen tagállam valamely bírósága előtt érdemi keresetet indítottak, az az időpont, amikor az említett 30. cikk értemében e bírósághoz „fordultak”, nem nyúlik vissza a bizonyítási eljárás megnyitására, amiből az következik, hogy valamely tagállam azon bíróságát kell az említett 27. cikk értelmében annak a bíróságnak tekinteni, „amelyhez elsőként fordultak”, amely elé időközben azonos jogalapból származó, azonos felek között azonos tárgyban érdemi keresetet terjesztettek.